

УНИЗЕНИ ОТ БОГ

Дейвид Уилкерсън

9 Януари 1989

Да унизиш означава „да намалиш достойнството и гордостта на някого“, да смириш. В това послание имам намерение да ви покажа, че Бог унижава онези, които обича! Всъщност, ако не си изпитвал Божественото унижение, не си готов да бъдеш напълно използван от Бог и да приемеш от пълнотата Му.

Бог унижава хората Си само, за да може да ги употребява повече – принцип, който виждаме да действа в цялата Библия. Божието унижение е описано най-добре в преживяванията на децата на Израил. Бог освободи народа Си чрез велики чудеса, след това ги заведе в безплодната пустиня и напълно ги унизи!

След 430 години робство, израилтяните се бяха отказали от надеждата някога отново да бъдат свободни или да имат отечество. Тогава се появи един пророк на име Моисей и започна да проповядва надежда. Той ходеше от тухларна на тухларна, от нива на нива, от къща на къща, казвайки им: „И ГОСПОД каза: Видях страданието на народа Си в Египет и чух вика им поради притеснителите им; да, познах неволите им. И слязох, за да ги освободя от ръката на египтяните и да ги изведа от тази земя в добра и обширна земя, в земя където текат мляко и мед“ (Изход 3:7-8). „Понеже ти си свят народ на ГОСПОДА, своя Бог. ГОСПОД, твоят Бог, те избра, за да бъдеш Негов собствен народ измежду всичките народи, които са по лицето на земята... а заради любовта на ГОСПОДА към вас и понеже Той спази клетвата, с която се закле на бащите ви“ (Второзаконие 7:6,8).

Те бяха потни, уморени, едва дишаха, а Моисей им проповядваше пламенно послание на надежда. Те видяха мощната сила на Бог, когато ги освободи чрез много големи чудеса, демонстрирайки на света как пази и освобождава хората Си.

По това време Израил живееше в Гесенската земя – територията за роби в Египет. Но Бог каза на Египет: „Аз ще поставя преграда между Моя народ и твоя народ“ (Изход 8:23). И Божиите хора останаха недокоснати от проклятието на десетте ужасни наказания.

Първо, Моисей вдигна жезъла си, удари водите на Египет и те се превърнаха в кръв. Дори водата, събрана в дървени и каменни съдове се зарази. Рибата измря, а реките се вмиришаха! Водата не можеше да се пие в продължение на няколко дни, а в Гесенската земя, Божиите хора пиеха свежа, чиста вода.

След това, Аарон протегна ръката си над водите и от тях излязоха жаби – вълна след вълна и покриха земята. Във всяка къща, кухня, стая, съдебна зала, магазин и храм нямаше къде да се седне или легне заради нашествието от жаби! А в Гесенската земя жабите си бяха във водата и всичко, което израилтяните чуваха беше тяхното крякане. Каква гледка е било за

израилтяните да виждат египтяните да трупат мъртвите жаби на огромни купища, „а земята вонеше!“ Но не и в Гесенската земя!

Когато фараона закорави сърцето си срещу Бог, жезълът беше отново използван, този път, за да удари пръстта. Тя се превърна във въшки, които атакуваха всички хора и животни. Някои превеждат това като нашествие на мушици или комари: „Тези мънички комари притесняваха животни и хора, влизаха в очите и ноздрите им и ги влудяваха. Понякога животните бяха измъчвани до смърт от това нашествие.“ Но в Гесенската земя нямаше въшки, нямаше мушици, нямаше епидемия от комари!

След това дойде нашествието от мухи – рояци като черни облаци, „ужасни рояци“. Някои казват, че тази епидемия е включвала и бръмбари, конски мухи и всички видове крилати насекоми. „Земята беше повредена“ (Изход 8:24). Но в „гесенската земя, в която живее Моят народ... няма рояци мухи“ (Изход 8:22).

След това дойде епидемията върху египетския добитък. Конете, камилите, воловете, овцете, магаретата и кравите умираха из цялата страна. „А от добитъка на израилевите синове не умря нито едно.“ (Изход 9:6)

След това беше епидемията от гнойни циреи. Те не бяха като тези, които познаваме, а бяха наречени „египетски циреи“ – черна проказа, елфантиазис – неща, които обезобразяват.

След това дойде „тежък град“ със светкавици и гръмотевици, и „огън се спускаше на земята“ и „се смесваше с града“. Той беше толкова „небивал“, че нямаше друг такъв „по цялата египетска земя, откакто е станал там народ“. Той „изпочупи всичките дървета по полето“ (Изход 9:25). В Гесенската земя? Нито парче град!

След това дойде нашествието от скакалци, които „покриха лицето на цялата земя“ (Изход 10:15). Те покриха небето и „не остана нищо зелено“ (стих 15). А в Гесенската земя нямаше скакалци и слънцето грееше ярко.

Скакалците бяха последвани от наказание - голяма тъмнина, която можеше „да се пипа“ (Изход 10:21). Тя продължи три дни и беше така плътна, че египтяните не можеха да се виждат един друг. А „всичките израилеви синове имаха светлина в жилищата си“ (стих 23). Десетото и последно наказание беше посещението на ангела на смъртта, който уби всяко първородно: „И фараонът стана през нощта... и всичките египтяни; и се нададе голям писък в Египет, защото нямаше къща, в която да няма мъртвец.“ (Изход 12:30). Десет процента от египтяните бяха мъртви. Но никой не умря в Гесенската земя!

„В същия онзи ден, всичките ГОСПОДНИ войнства излязоха от египетската земя.“ (Изход 12:41). Израилтяните излязоха от Египет, а славни обещания къртаха в ушите им: „С милостта Си Ти води народа, който си изкупил, със силата Си води го към святото Си обиталище.“ (Изход 15:13). „Страх и трепет ще ги нападне (твоите врагове), от величието на ръката Ти ще се вкаменят“ (Изход 15:16). „И ще те... благослови, и ще те умножи... плода на земята ти, житото ти и новото ти вино, и маслото ти, рожбите от добитъка ти... Ще бъдеш благословен повече от всички народи... ГОСПОД ще отмахне от теб всяка болест и няма да докара върху

теб нито една от ужасните болести на Египет, които познаваш” (Второзаконие 7:13-15). „ГОСПОД, твоят Бог, е сред теб, Бог велик и страшен... никой няма да може да устои пред теб” (Второзаконие 7:21,24).

След това се случи чудото на чудесата: те видяха Бог да разделя голямото море, да събира водите му и да прави изход върху суха земя! Те пееха, танцуваха и се покланяха на Бог докато водите заливаха египетската армия. Видяха я пометена от Божията ръка!

Тогава израилтяните отидоха в пустинята Син (Изход 17:1). Колко успели, благословени и специални се почувстваха, защото всяка тяхна молитва беше получила чудотворен отговор! Те знаеха, че са пазени и водени от мил, мъдър Пастир и продължиха напред, пеейки за обещанията Му.

Но на следващия ден се събудиха гладни. Всичкия безквасен хляб беше изяден, а в лагера нямаше никаква храна. „Понеже ги изпъдиха от Египет и те не можах да се бавят, нито да си приготвят ядене (хранителни запаси)” (Изход 12:39). Трисет дни след като напуснаха Египет, два милиона души останаха без запаси! Малкото добитък, който имаха, беше слаб и измършавял, можеше да нахрани само малцина, което пък щеше да ги остави без животни за разплод в новата земя.

Бог заведе Израил до мястото на пълно унижение

Децата на Израил бяха абсолютно безпомощни: бащи, майки, управници, лидери – никой никъде не можеше да отиде. Нямаше натоварени със запаси камили. Нямаше сушени плодове, сушена риба, хляб, смокини, фурми, стафиди или ядки. Бяха свидетели как запасите на фараона бяха пометени – огромни сандъци, претъпкани с храна потъваха в Червено море! Трябваше да са мислели: „Бог знаеше деня и часа, в който ще излезем от Египет. Моисей говори с Бог – защо тогава не ни каза да си вземем хранителни запаси за шест месеца? Дори египетските богове се отнасят по-добре с войниците си. Защо ни казаха да вземем на заем цялото това злато, сребро и бижута? Не можем да ги ядем, при това положение те нямат никаква стойност!”

Нямаше дори стръкчета тревичка наоколо, нямаше дивеч, плодни дървета, нямаше чужденци, с които да търгуват. Не можеха да се върнат в Египет, защото Червено море блокираше пътя! И дори да можеха да го заобиколят, след всички тези язви египтяните щяха да им препречат пътя с всяка пръчка и камък в Египет.

И ето, че пред тях вече нямаше нищо друго освен пустиня. Децата плачеха, майките си скубеха косите. Всеки баща и съпруг се чувстваше безпомощен и унижен. Всички се събраха около Моисей и се оплакаха: „Защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад!” (Изход 16:3)

Това беше унижение за Израил и е урок за нас днес. „Но тези неща бяха пример за нас, за да не жадуваме за злато, както те жадуваха... беше записано за поука на нас, върху които са дошли последните времена.” (1 Коринтяни 10:6,11)

Израил не беше готов да се справи с всички благословения, които Бог беше приготвил за тях

„И Той те смири и те остави да гладуваш, и те храни с манна... за да ти покаже, че човек не живее само с хляб, а човек живее с всяко слово, което излиза от устата на ГОСПОДА.“ (Второзаконие 8:3)

Първият урок в този стих е в думите „Той... те остави да гладуваш“. Дори след четиридесет години, Моисей не искаше Израил да забрави този унижителен урок. „И да помниш целия път, по който ГОСПОД, твоят Бог, те води през тези четиридесет години“ (Второзаконие 8:2).

Запомнете, че Бог беше Този, Който ги остави да гладуват; Който ги изведе неподготвени и докара тази криза върху тях; Бог, Който опря гърба им до стената и направи небето твърдо като месинг. Именно Бог ги заведе в толкова унижителни обстоятелства! Сатана нямаше нищо общо с тежкото им положение. Това беше тест, за да се види какво има в сърцата им, „да те смири и да те изпита, за да познае какво има в сърцето ти“ (Второзаконие 8:2).

Той знае какво има в нас, но иска и ние да знаем! Тестът на Израил не беше, за да придобият достатъчно кураж, с който да се изправят срещу силни врагове, гиганти или железни колесници, защото Бог вече беше обещал да воюва на тяхна страна. Беше заради благословенията, за които не бяха подготвени – огромния растеж; хубави къщи, бъчви с вино, реки от мляко, изобилие от мед, жито и добитък; да не споменаваме всички видове духовни благословения.

„Защото ГОСПОД, твоят Бог, те завежда в добра земя, в земя на водни потоци, на извори и езера, които извираат в долини и планини... земя, където ще ядеш хляб без недоимък, в която няма да ти липсва нищо... Внимавай да не забравиш ГОСПОДА, своя Бог ... да не би, когато се нахраниш и се наситиш, и си построиш добри къщи ... и когато се умножи едрият и дребният ти добитък и се умножат среброто ти и златото ти... тогава да се надигне сърцето ти и да забравиш ГОСПОДА, своя Бог, който те изведе от египетската земя, от дома на робството... И да не би да кажеш в сърцето си: Моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство.“ (Второзаконие 8:7-17)

Бог говори тук не само на Израил, но и на нас днес. Целта на тяхното унижение никога не е била загадка. Тя беше, за „да те смири и за да те изпита, за да ти направи добро в бъдещето ти“ (Второзаконие 8:16). Бог трябваше да научи Израил как да управляват всички добри неща, които щеше да излее върху тях. Бог трябва да смири и нас по същия начин, по който смири тях.

Виждате ли – въпреки, че децата на Израил бяха покрити от кръвта и освободени, водени свръхестествено и обект на Божията любов и чудотворна сила, на тях им липсваше едно нещо: не зависеха от Бог!

Кръвта може да покрие греховете ти, но не те прави зависим от Него. Чудесата могат да те освободят от силата на Сатана, но не могат да те направят да зависиш от Бог. Може да бъдеш воден свръхестествено от Него и пак да не разчиташ изцяло на Господ.

Бог трябва да ни съблече от цялата самоувереност и да унищожи всички остатъци на нашата себеправедност, духовна гордост и самохвалство. Той трябва (и го прави) да унижи всички, които са предопределени да наследят духовните Му благословения.

Той взе Савел от Тарс – самоуверен, себеправеден, погълнат от познание за Писанията, пълен с ревността за Бог, готов да умре за Йехова – и го ослепи! Савел трябваше да бъде унижен пред света докато го водеха като дете и чакаше безпомощно Бог да направи нещо. Той беше унижен до точката на пълната зависимост!

Точно в този момент аз се намирам под унизяващата Божия ръка! Все още не съм пристигнал. Ако си мислите, че всичко ви е наред и сте решили всички проблеми, че чувате ясно от Бог, че винаги сте прави, че всичките ви молитви получават отговор – внимавайте! Запътили сте се към глад, защото Бог завежда всеки от нас на място на глад и безпомощност.

Таймс Скуеър Чърч трябва да бъде смирена и това се случва сега. От шест месеца интензивно се молим против съществуването на една клиника за аборти, но тя все още функционира. Разпространителите на порнография все още вилнеят, а Сатана смело поставя демонични пиеси в театъра, който Бог ни е обещал да бъде място за поклонение. Защо? Бог ни изпитва и изпробва, лишава ни от всяко доверие в хората и плътта и ни води до място на пълна зависимост от Него, за да ни подготви за по-голямо изливане на Самия Себе Си.

Бог може да те заведе на място, където изглежда нищо не е наред: болест, смърт, противоречащи си гласове, неотговорени молитви. Божиите обещания като че ли се смеят на молбите и сълзите ти. Това е твоят час на унижение – времето ти за изпитване.

„Човек не живее само с хляб, но с всяко слово, което излиза из Господните уста.”

Този текст от Второзаконие 8:3 е толкова силен, че Самия Исус го използва срещу дявола по време на изкушението Си в пустинята (виж Матей 4:1-4). Както децата на Израил, така и Исус огладня. Какво по-голямо унижение може да има от това да си Божият Син, а да си заведен на място на абсолютна зависимост?

Като човек, Исус се научи на покорство и зависимост чрез нещата, които изстрада – като например този глад. Това, което всъщност казваше, е: „Не Съм тук, за да угаждам на Себе Си или плътта Си. Тук съм, за да изпълня свършената воля на Отец.” Исус остави абсолютно всяка човешка грижа в ръцете на Отец. С други думи, Той каза: „Аз ще прекарам целия Си живот и цялото Си време, покорявайки се на Отец, вършейки свършената Му воля, а Той ще се грижи за Мен по Неговия начин.”

Исус знаеше, че Бог трябваше само да каже една дума: „Глад – върви си!” Но знаеше също, че Отец ще Му даде храна, за която никой не знае, така че не се замисляше за ядене и пиене, дрехи или къщи. Вместо това, Той първо търсеше Божията воля и Го оставяше да се погрижи за нуждите Му.

Исус каза нещо много дълбоко: „Не Съм дошъл да моля Отец да пази Словото Си към Мен; дойдох Аз да пазя Словото Му!“ Исус не се нуждаеше от чудо, за да докаже на Себе Си, че Отец го обича. Той почиваше на думите на Баща Си. Викът Му не беше: „Господи, спази Словото Си към Мен!“, а „Нека изпълня Словото ти във всичко.“

Множество християни днес са онова, което аз наричам „хлебни“ вярващи – те живеят само с хляб, винаги искат Бог да докаже верността Си. Гладни са и мислят, че знаят какво може да ги задоволи.

През по-голямата част от ранното си служение и аз бях „хлебен“ християнин. Изпитвах дълбок глад поради необяснима нужда. Когато си мислех, че се нуждая от нова църква - това се случи! Когато вярвах, че имам нужда от телевизионна програма- това се случи! Когато се нуждаех от тълпи – набавях си ги! Сами по себе си това бяха все добри неща, но аз прекарах години в молитва: „Господи, докажи силата Си! Изпрати ми пари, имам заеми! Благослови ме, Господи! Благослови служението ми! Отговори на молитвите ми! Нека да докажа на света, че Ти имаш сила, че Си същият и днес!“

Толкова рядко Бог намира християни, чиято единствена цел в живота е да вършат Божията воля – както направи Исус – и които никога не казват: „Господи, къде си?“, а вместо това се молят: „Господи, къде съм аз в покорството и зависимостта си от Теб?“

Когато се изправим пред съдийското място, няма да бъдем съдени за това колко изцерения сме извършили или колко демона сме изгонили, или на колко молитви ни е било отговорено, или колко велики дела сме извършили. Ще бъдем съдени въз основа на зависимостта и покорството ни към Словото и волята Му.

В наши дни сме станали много добри в това да „заповядваме“ на Бог. Ние заповядваме на дявола и демоните, заповядваме на крепостите да паднат. Това е добре, но кога викаме: „О, Господи! Заповядай ми! Каж ми какво да направя, как да извърша волята Ти, как да се покоря на всяка дума, която излиза от устата Ти!“

През цялото време Бог ни казва: „Искам да бъда единственият ти източник. Единствената ти надежда. Искам да вярваш само на Мен.“ Моят вик към Него е: „О, Господи, Ти се погрижи за парите, само ми дай Твоя ум. Погрижи се за здравето ми, семейството ми, нуждите ми, само ми дай Словото Си.“

Исус е всяка Дума, която излиза от Бог

„В начало бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог... И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца“ (Йоан 1:1,14)

Каква част от Словото стана плът? Цялото! „Защото в Него обитава телесно цялата пълнота на Божеството“ (Колосяни 2:9). Е, как живеем чрез всяка дума, която излиза от Неговите уста? Взимаме ли тефтерче и молив, отбелязваме ли си всяка заповед на Исус, а след това дисциплинираме ли себе си да се трудим върху тях докато не станем много добри в

изпълнението им? Възлюбени, дори и след всички тези години на проповядване, аз все още не знам всичките скъпоценни заповеди на Господ!

Ето как виждам нещата: има само един начин да угодиш на Господ – дай му тялото си, премахни егото от пътя си и остави Исус да живее Своя живот в теб. Павел каза: „Вече не аз живея, а Христос живее в мен” (Галатяни 2:20). Това не беше мистичен духовен живот, живян в ограниченията на ума. Не! В същия стих Павел продължава: „животът, който сега живее в плътта, го живее с вярата в Божия Син”. Всъщност, това означава вярата, която е в Божия Син. Ние трябва да „предоставяйте частите на тялото си на Бога като оръдия на правдата” (Римляни 6:13).

Там е, където ни води Бог – към онази голяма, добра страна на мляко, мед, масло и вино – духовните благословения в Христос, за които Бог ни подготвя. Когато тялото ни е мъртво, разпнато, унижено и зависимо, Христос се настанява в него и живее Своя живот чрез нас. Бог не работи чрез плътта – дори и „добрата” плът! Той работи само чрез Сина Си Исус!

Павел беше „добър” човек – свят, безупречен, спазващ Божиите заповеди. Но този „добър” Павел трябваше да умира ежедневно, така че Христос да може да извърши делото Си и да живее живота Си в него. Има една песен, в която се казва това: „О, нека да бъда протегнатата Му към угнетените ръка...” Това е истина! Нищо няма да се случи, когато полагаме ръце на болни, ако не сме протегнатите Му ръце, оставили настрана егото, а Исус върши делата на Отец чрез нас. Най-важното за Павел беше: „Не аз, а Исус” – ежедневно събличане на Павел и обличане на Христос. Въпреки това, много от нас не искат да живеят Исус, а като костюм да Го обличаме и събличаме, когато ни е удобно!

Да живееш Христос не е сложно. Първо, трябва да поискаш живота Му с цялото си същество. След това, трябва да се махнеш от пътя и да Му предадеш всичко, доверявайки Му се да те притежава напълно. Накрая, трябва да вярваш, че колкото повече от твоето аз се изпразва, толкова Той ще го запълва със Себе Си!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1989 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Humiliated By God](#) / [Унижени от Бог](#)